

102. At-Takathur

Namn Suran har fått sitt namn från ordet *at-takathur* i den första versen.

Uppenbarelsens period

Abu Hayyan och Shawkani säger att denna sura, enligt alla kommentatorer, är mekkan, och detta är också den välkända uppfattningen enligt Imam Suyuti. Det finns dock några traditioner som gör att vissa betraktar den som medinansk, och dessa är följande:

Ibn Hatim återger att Abu Buraydah sade att denna sura sändes ned angående två ansaristammar: Banu Harithah och Banu al-Harith. De två stammarna hade först räknat upp sina levande mäns bragder och ärofyllda gärningar; sedan hade de gått till gravplatsen och skrytit om sina dödas bragder. Då uppenbarades *alhakum at-takathur*. Men om man beaktar följeslagarnas och deras efterföljares metod när det gäller uppenbarelsens tillfällen, är denna tradition inget bevis för att suran uppenbarades just då — endast att suran till fullo tillämpades på deras beteende.

Imam al-Bukhari och Ibn Jarir återger Hadrat Ubayy ibn Ka'bs uttalande: "Vi betraktade Allahs Sändebuds ord: *Om Adams son hade två dalar fulla av rikedom skulle han önska en tredje; Adams sons mage fylls inte av något annat än jord* — som tillhörande Koranen tills *alhakum at-takathur* uppenbarades."

Detta har anförts som argument för att suran är medinansk, eftersom Ubayy blev muslim i Medina. Men hans uttalande anger inte i vilken mening följeslagarna ansåg att detta uttalande "tillhörde Koranen". Om de menade att det var en vers, är det omöjligt — följeslagarna var alltför väl förtrogna med varje ord i Koranen för att missta en hadith för en vers. Om de menade att uttalandet var *härlett* ur Koranen, kan traditionen betyda att de som blev muslimer i Medina, när de hörde denna sura för första gången, trodde att den just hade uppenbarats, och att Profetens uttalande var baserat på den.

Ibn Jarir, Tirmidhi, Ibn al-Mundhir och andra återger Hadrat Alis ord: "Vi tvivlade på gravens straff tills *alhakum at-takathur* uppenbarades."

Detta har anförts som argument för att suran är medinansk, eftersom gravens straff enligt vissa först nämndes i Medina. Men detta är fel. I flera mekkan suror nämns gravens straff tydligt, t.ex. . al-An'am 93, an-Nahl 28, al-Mu'minun 99–100, al-Mu'min 45–46.

Om något bevisas av Alis uttalande, är det att At-Takathur uppenbarades *före* dessa mekkan suror, och att dess uppenbarelse undanröjde följeslagarnas tvivel.

Därför är majoriteten av kommentatorer överens om att denna sura är mekkan. Och i vår bedömning är den inte bara mekkan, utan — med tanke på dess innehåll och stil — en av de allra tidigaste surorna som uppenbarades i Mekka.

Tema och ämnesinnehåll

I denna sura varnas människorna för de onda följderna av *världsdyrkan* — att de ägnar sina liv åt att samla mer och mer av världslig rikedom, materiella fördelar, nöjen, status och makt, ända till döden, och tävlar med varandra i att skryta om sina ägodelar.

Denna enda strävan upptar dem så fullständigt att de inte har tid eller möjlighet att söka livets högre mål.

Efter att ha varnat för detta onda slut sägs det, som om det sades: "Dessa välsignelser som ni samlar och njuter av tanklöst är inte bara välsignelser — de är också medel för er prövning. För varenda en av dessa gåvor och bekvämligheter kommer ni med säkerhet att ställas till svars i det kommande livet."